

Der er ingen Grund til at antage — og naar man fornuftig overvejer denne Sag, kan man virkelig heller ikke antage — at der skulde være Noget i Veien for med den største Beredvillighed at yde de daværende Forpagtere den mulig meget store Fordel, som de ad denne Vet vilde kunne opnaa, og jeg tror heller ikke det ligger i Statskassens Interesse, naar den ikke med Beredvillighed vil indrømme dem dette. Jeg skal nemlig gjøre opmærksom paa, at Frugterne af hvad der saaledes er foretaget, først meget sent kommer Brugerne til Nytte. Erfaringen har lært, at de Forbedringer der ere bleve indførte i den første Forpagtningsperiode af 10 Aar, først meget sent have baaeret Frugter, og som Følge deraf maatte nødvendig Forpagternes Interesse opfordre dem til at drage den stærkt mulige Nytte af Østersøfiskeriet, som de kunde, i den Tid, de vare i Besiddelse deraf. I den Kontrakt, som Regjeringen har formuleret, omtales der, som det vil ses af Betænkningen, Forbedringer, som kunne antages at bidrage til, at der for den følgende Forpagtnings Tid opnaas en forhøjet Afgift, og det skulde altsaa være afhængigt af et Øjeblik, hvorvidt Forpagterne skulde have Ret til denne forøgede Indtægt eller ikke. Det ligger ogsaa i Sagens Natur, at det ikke kan blive Andet end et Øjeblik, hvorvidt de Foranstaltninger, der af Forpagterne ere truffet, have havt Indflydelse paa Østersøfiskeriets Udvikling. De have ikke kunnet gjøre Andet end hvad Regjeringen og sagkyndige Mænd have anbefalet dem, og de have derefter maattet afvente, hvad Frugter disse Foranstaltninger i Fremtiden maatte bringe. Dette have de ogsaa gjort; de have gjort Indberetninger til Regjeringen om hvilke Foranstaltninger de have truffet til Østersøfiskeriets Forbedring, de have stillet sig til Disposition med Henhyn til, om der maatte være yderligere Forbedringer at foretage, og de have udtalt Forventning om, at de saaledes havde opfyldt de Betingelser, der vare stillede i Kontrakten. Jeg er nu ikke i Stand til at indse, at Regjeringen i Løbet af 10 Aar kan modtage disse aarlige Indberetninger, og kan have været Vidne til at Forpagterne troede, at have opfyldt de Be-

tingelser, der vare opstillede i § 10, uden der ved fuldstændig at have godkendt dette. Finantsministeren har ogsaa yderligere under Finantslovens 2den Behandling udtalt sin Anerkjendelse af, at Forpagterne virkelig havde gjort dette; thi, naar den høitærede Minister taler om den betydelig forøgede Vinding, vi have faaet af dette Regale, ved, at de Raad ere fulgte, som Prof. Schricht har givet med Henhyn til Østersøfiskeriet, er dette en fuldstændig Anerkjendelse af, hvad Forpagterne have gjort, idet Prof. Schrichts Raad ikke ere bleve udførte af Andre end af Forpagterne. Der er ikke noget andet Menneske, som har med Østersøfiskeriet at gjøre, end netop Forpagterne, og har altsaa Prof. Schrichts Raad haabt til Følge, at vi have opnaaet en forøget Indtægt af dette Regale, have Forpagterne Fortjenesten deraf, deri ligger en fuldstændig Anerkjendelse af, at de have opfyldt Betingelserne i Kontraktens § 10. Denne Formodning havde Forpagterne ogsaa, lige til den nye Forpagtningskontrakt, som nu er gjældende, skulde afsluttes. Man kom da til Kundskab om, at det københavnske Fiskehandelselskab interesserede sig for at komme i Besiddelse af denne Forpagtning, og til samme Tid ser man, at Regjeringen indtager et fra det tidligere modsat Standpunkt lige over for de tidligere Forpagtere. Den høitærede Finantsminister siger, at han har stillet sig meget velvillig lige over for disse, og jeg hverken har eller kunde falde paa at udtale nogen Tvivl om, at Ministeren har handlet i god Tro; men jeg er virkelig ikke i Stand til at forstaa, hvorledes den høitærede Minister kan betragte sin Optræden imod Forpagterne som velvillig, lige saa lidt som jeg er i Stand til at forstaa en Uttring af ham, der falder under Finantslovens 2den Behandling i det samme Møde, hvori den Uttring falder, som jeg her omtalte, der findes i Tidenden Sp. 3040. Ministeren siger: „Jeg har havt en Ængstelse for, at den — nemlig Forpagtningen — skulde gaa over til et udenlandt Selskab, og denne Ængstelse blev vakt hos mig dels ved den Forsædelse — kan jeg gjerne sige — som greb Befolkningen paa Stedet, da den fik at vide, at der var Udsigt til noget Saadant, og dels ogsaa. Det